

netop var en saadan Maade, hvorved Fiskenes Opgang vilde hæmmes; og deraf vil saa Følgen blive den, at Salsgaarden faar Gæret til i Hovedstrømsløbet at bruge Vaad. Med Hensyn til de andre Fiskeredskaber er Sagen uklar; det vil bero paa, hvorledes Brugen af dem skal opfattes med Hensyn til, hvorledes de ville virke til at hindre Fiskenes Opgang, og det er ogsaa dette Spørgsmaal, der — som ogsaa bemærket af den ærede Ordfører — nu vil komme for til Højesterets Afgørelse. Imidlertid maa man jo ikke vente, at man der skulde faa en fuld Besvarelse af Spørgsmaalet om, hvilke Redskaber man i det Hele taget maa bruge; man vil jo neppe komme videre end til en Besvarelse af, om de Redskaber, der ere brugte i de paagældende Tilfælde, ere lovlige eller ikke. Jeg har her angivet Fiskerigaardens Rettigheder derovre, og det vil ses, at de gaa temmelig vidt, jaaledes at naar der skulde blive Spørgsmaal om en Afløsning, maa man ikke troste sig med, at Afsløsningssummen bliver ringe, den vil vistnok blive meget betydelig, selv om den ikke naar op til det høje Beløb, som er nævnt af Kommissionen i 1884, nemlig 300,000 Kr. Herved skal jeg kun bemærke, at Kommissionen af 1884 byggede paa Højesteretsdommen af 1883; som jo senere er omstødt; saa allerede derved er det givet, at Kommissionens Resultat i den Henseende ikke længere kan staa ved Magt. Den ærede Ordfører har selv sagt, at saa længe den Sag, der nu er for Højesteret, ikke er pådømt, vil der ikke være nogen Anledning til at foretage noget Skridt; og heri er jeg fuldstændig enig med ham. Naar jeg saa i øvrigt skal udtale mig om Sagen, er jeg jo noget vanskeligt stillet, idet der jo allsaa er Spørgsmaal om Skridt, som skulle foretages en Gang i Fremtiden paa et Tidspunkt, hvor det vel ikke er rimeligt, at jeg har nogen Indflydelse paa Sagens Afgørelse. Imidlertid skal jeg ikke tilbageholde min Opfattelse af Forholdet, jaaledes som det foreligger, men det bliver allsaa ogsaa kun min personlige Opfattelse. Naar der spørges om en Afløsning, maa man se vel hen til de lokale Interesser. Afsløsningen vil have den Virkning, at ikke alene den løse Befolkning derovre, den almindelige Fiskeribefolkning, vil faa en større Ret til at fiske i Gudena, end den nu har, men tillige at Grundejerne ovenfor Fiskerigaarden ville opnåa en langt bedre Fiskeriet, end de nu have. Med Hensyn til den løse Fiskeribefolkning maa jeg efter den Anledning, som den ærede Ordfører har givet mig, dog bemærke, at det vel siges, at der er en meget stor Befolkning derovre, som beskæftiger sig med Fiskeri i

Gudena, men man maa sondre mellem dem, der drive Fiskeriet som Hovederhverv, og dem, der kun drive det som Bierhverv; og i saa Henseende oplyser Kommissionen af 1884, at der drives Fiskeri i Fjorden og Laen af 180 Personer, der have dette som Hovederhverv, og at det drives som Bierhverv af 562 Personer. Vil man allsaa se hen til, hvor mange Familienmedlemmer der er, saa kommer man naturligvis til meget store Tal, men for dem, der betragte det som Bierhverv, maa man dog ikke regne Familien fuldt med. Spørgsmaalet vil saa blive: Er det rimeligt, at Staten her anvender et forholdsvis meget stort Beløb paa at afløse en Ret, hvis Afløsning vil bidrage til Forøgelse af den økonomiske Værdi af de Ejendomme, der ligge ovenfor Fiskegaarden? Hertil maa man jo sikkerlig være, at det er der ikke tilstrækkelig Grund til; man maa i alt Fald forlange, at de paagældende Ejendomme selv bde deres Tilbud til Afsløsningen. Digeledes kan der vistnok blive Spørgsmaal om, at de Kommuner, der huse den store Fiskeribefolkning derovre, kunne bde deres Tilbud, jaaledes at allsaa Afsløsningen fremtraadte som et Fællesforetagende mellem de forskellige interesserede paa Stedet og Staten. Jeg tror imidlertid, at man vilde naa en endnu heldigere Ordning af Forholdet, hvis man gif til at Staten købte Fiskegaarden med dens Privilegium; man vilde da der kunne oprette en Udlæringsanstalt, hvortil der er Trang i høj Grad. Det er jo en bekendt Sag, at vort Ferskvandsfiskeri staar meget lavt; og at det trænger til at opbjaelpes; og hvis det bliver opbjaelpet, kan bringe et stort økonomisk Udbytte. Men i saa Henseende trænges der netop til en Udlæringsanstalt. Hvis Staten købte denne Ejendom derovre, vilde den jo vaade kunne vedblive at udøve Privilegiet om end paa en saamoderat Maade, at den ikke derved skadete de andre Interesser, og i denne Udøvelse af Privilegiet vilde Staten tillige være adskillig heldigere stillet end den nuværende Ejer. Men skal man endelig opnåa noget rigtig godt derovre, er det nødvendigt, at saa Fiskeriforholdene paa Randers Fjord og Gudenaen ordnede paa en saadan Maade, at der ikke kan drives Røddrift; og det er Tilfældet nu derovre. Det er jo ganske naturligt, at man er kommet dertil; Arigen herfer derovre, der tages ikke Hensyn hverken fra den ene eller den anden Side; og det leder i Virkeligheden til, at det hele bliver til Røddrift. Man maatte allsaa have en Ordning derovre, og i saa Henseende er det ganske vist, at Fiskeriloven viser Bejen, nemlig for Fjordens Vedkommende